

***P.C.R. — Continuatorul tradițiilor de luptă
pentru suveranitatea și independență
poporului român. Programul P.C.R. despre
independența națională a României
ca permanență a istoriei poporului român***

POMPEI CRĂCIUN

secretar al Comitetului județean P.C.R.
Bistrița-Năsăud

Partidul Comunist, poporul român evocă și cinstește cu profunde sentimente de prețuire și recunoștință acele momente memorabile care și-au pus pecetea asupra istoriei sale milenare, plină de vicisitudini și necurmăte lupte pentru dreptate și libertate socială și națională, pentru împlinirea marilor sale idealuri patriotice și umanitare.

Un asemenea moment, adevărată piatră de hotar în istoria poporului nostru, îl reprezintă cucerirea în urmă cu un secol a independenței de stat a României, plătită cu sânge de ostașii români în redutele de la Smârdan, Plevna și Grivița.

Lupta poporului român pentru libertate și independență națională a constituit o permanență a istoriei patriei noastre „ea — se subliniază în Programul partidului nostru — și-a pus amprenta asupra întregii evoluții sociale a României, asupra felului de a fi și de a gândi al poporului român, asupra însăși destinului său istoric, caracterizat prin lupta hotărâtă plină de sacrificii pentru libertate și unitate, pentru dreptul de a fi stăpîn în propria țară”.

Istoria noastră ca și a altor națiuni și popoare demonstrează cu prisosință, că asuprirea străină poate întârzia pentru o vreme dezvoltarea unui popor, dar nu-i poate stinge voința de libertate națională și dreptate socială, aspirațiile sale spre progres și civilizație.

Confirmînd pe deplin acest adevăr — poporul român, unul dintre cele mai vechi popoare europene, a cărui istorie începe cu cea a geto-dacilor care, format și dezvoltat unitar în străbuna vatră a Daciei lui Burebista, unde a locuit neîntrerupt — a făurit și permanentizat pe aceste meleaguri o nouă înflorire economico-socială ce și-a pus amprenta asupra întregii evoluții istorice ulterioare a societății din acest spațiu geografic. Urmaș al „celor mai dreپți și mai viteji dintre traci“ — cum îi numea Herodot pe geto-daci — poporul român s-a distins întotdeauna prin dragostea de adevăr și dreptate, prin dîrzenie și neînfricare în luptă, prin voința de a fi stăpîn pe destinul său, de a-și făuri viitorul în deplină libertate. Așa se explică și faptul că marile migrațiuni în Europa nu au putut schimba caracteristicile spirituale și morale ale poporului român.

Constituirea voievodatelor românești în secolele al IX-lea și al X-lea pe teritoriul Moldovei, Munteniei, Transilvaniei, Dobrogei, Olteniei și Banatului, au marcat o epocă nouă în istoria poporului nostru, în dezvoltarea sa economică și politică. Așa cum se arată în Programul Partidului Comunist Român „închegarea primelor nuclee statale — a voievodatelor — și apoi concentrarea acestora în state feudale puternice au asigurat atît dezvoltarea continuă a forțelor de producție cît și conservarea ființei poporului, apărarea autonomiei țarilor române în fața marilor imperii ale vremii“.

Deși înconjurate de trei mari imperii, care într-o formă sau alta promovau aceeași politică de dominație și asuprire, țările românești au reușit să-și păstreze permanent autonomia, constituind totodată și un puternic sprijin pentru celelalte popoare din Balcani în lupta lor de eliberare națională.

Interesele acestor mari imperii le dictau să acționeze pentru împiedicarea oricăror schimbări cu caracter progresist, să înăbușe aspirațiile de unire și dezvoltare de sine stătătoare a poporului român. Dar nimeni și nimic n-a putut opri procesul obiectiv de dezvoltare economică, socială și politică a poporului nostru, drumul său ascendent pe calea civilizației și progresului. Înăptuirea celei dintîi reuniri politice a țarilor române sub conducerea lui Mihai Viteazul, mișcarea în legătură cu Supplexul, revoluția din 1821 condusă de Tudor Vladimirescu, revoluția burghezo-democratică de la 1848, Unirea Principatelor din 1859 și cucerirea independenței absolute la 1877, reprezintă mari momente ale istoriei în lupta pentru libertate și dreptate socială, pentru afirmarea drepturilor naționale ale poporului român.

La începutul secolului al XX-lea, dezvoltarea social-economică și politică a României, ca și creșterea conștiinței naționale a poporului român de pe ambele versante ale Carpaților — a cărui credință în originea și țelurile comune le găsim încă din vremea cronicarilor — au ridicat în fața națiunii necesitatea inexorabilă a desăvîrșirii unității statale, a eliberării provinciilor românești

află sub dominația străină și unirea lor cu Țara. În acest context România a participat la primul război mondial pentru cauza sa dreaptă — reunirea într-un stat puternic și independent a tuturor românilor.

Desăvârșirea unității național-statale a României demonstrează, cu tăria argumentului istoric, că acest eveniment a fost rezultatul firesc al unui proces pentru împlinirea căruia poporul român a dus o multiseculară luptă, iar nu o consecință a conjuncturii externe sau a unor înțelegeri intervenite la masa tratatelor.

Unirea, al cărui proces s-a desăvârșit la Alba Iulia, la 1 decembrie 1918, a constituit înfăptuirea firească a năzuinței seculare a poporului nostru, a visului pentru care au luptat și s-au jertfit nenumărate generații de înaintași, împlinirea unor necesități obiective a însăși dezvoltării istorice.

Prin acest măreț act istoric s-au deschis noi perspective dezvoltării mai rapide a forțelor de producție ale țării, afirmării României în arena internațională, creîndu-se totodată condiții mai favorabile pentru intensificarea activității forțelor sociale progresiste, a mișcării muncitorești revoluționare.

În cadrul acestui proces, un moment de cea mai mare importanță în istoria dezvoltării mișcării muncitorești și a celorlalte forțe democratice și progresiste din țara noastră, în lupta pentru apărarea independenței și suveranității naționale l-a constituit crearea Partidului Comunist Român. Continuator direct al partidului politic creat în 1893, al celor mai înalte tradiții ale mișcării muncitorești și socialiste din România, Partidul Comunist Român, a devenit în noile condiții istorice, exponentul fidel al intereselor clasei muncitoare, ale întregului popor român.

Luptînd cu abnegație pentru răsturnarea claselor exploatare, uzurpatoare ale drepturilor maselor muncitoare, vinovate deopotrivă de lezarea unor atribute ale independenței și suveranității naționale, cîștigate cu atîtea jertfe și sacrificii, Partidul Comunist Român, a legat soarta clasei muncitoare, rolul și locul ei în societate de conținutul însăși al patriei, de progresul economic și social, de independență și suveranitatea țării. El a urmat neabătut îndemnul moștenirii lăsate de marii înaintași ai poporului nostru, că „Patria este poporul și nu tagma jefuitorilor“ crezul comunist, potrivit căruia „proletariatul nu poate fi indiferent și nepăsător față de condițiile politice, sociale și culturale în care se desfășoară lupta lui și prin urmare nu-i pot fi indiferente nici destinele țării lui“.

Profundul patriotism al clasei noastre muncitoare, al partidului său comunist, străbate ca un fir roșu întreaga sa istorie dar el și-a găsit o strălucită afirmare în timpul luptelor contra pericolului fascist, al expansiunii Germaniei hitleriste, contra dictaturii militarofasciste și războiului antisovietic, în zilele însurecției naționale antifasciste, în bătăliile purtate pentru eliberarea

țării, ca și în anii împlinirilor noastre socialiste, când s-au înscris neperitoare pagini de eroism patriotic ce vor rămîne pentru totdeauna la loc de cinste în istoria țării.

Rămîne remarcabil faptul că P.C.R. încă în momentele în care pentru prima oară fascismul se strecura în viața politică a țării prin acțiuni și mijloace nu întotdeauna dintrodată sesizabile a intuit primejdia reprezentată de acesta, caracterul său reacționar, antipopular și antinațional stigmatizîndu-l în fața maselor și chemîndu-le pe acestea să riposteze vehement. „Fascismul — scria ziarul „Socialismul“ încă în 1923 — caută să găsească imitatori și la noi... muncitorimea are datoria să înăbușe așa cum se cuvine încercările fasciste“.

Mișcarea antifascistă, care lupta pentru apărarea independenței și suveranității patriei, avea să intre într-o nouă etapă a dezvoltării sale odată cu instaurarea la putere în Germania a hitlerismului, cînd pericolul agresiunii și războiului a crescut considerabil.

Organizînd și conducînd luptele revoluționare din ianuarie-februarie 1933 — prima mare ridicare la luptă împotriva fascismului din Europa, — P.C.R. și-a îndreptat întreaga sa activitate în direcția demascării pericolului fascist, atragerii la luptă contra acestui grav pericol a tuturor forțelor patriotice, progresiste și democratice din țară. Partidului Comunist Român îi revine meritul istoric de a fi fost primul și cel mai consecvent partid politic din România interbelică care a văzut cu claritate din primul moment ce grav pericol reprezenta pentru independența României hitlerismul german. Exprimînd această îngrijorare opiniei publice românești într-o Rezoluție a Comitetului Central al Partidului din august 1936 se spunea că pentru imperialismul german România prezintă o importanță „colosal de mare, ca sursă de grâu și petrol, dar și pentru poziția ei geografică și strategică“, iar în atingerea acestor planuri, în subjugarea României, hitlerismul se deosebește de imperialismul german al lui Wilhelm al II-lea „doar prin faptul că în politica lui războinică se dovedește mai lipsit de scrupule, mai sîngeros și mai criminal“.

Declarînd deschis hotărîrea membrilor săi de „a apăra cu sîngele fiecare palmă de pămînt românesc“, Partidul Comunist Român, a acționat cu toată energia pentru atragerea la această luptă într-un larg front popular antifascist, a tot ce era patriotic și interesant, a pară calea fascismului, dușmanul independenței și suveranității națiunilor și popoarelor. Adresîndu-se în repetate rînduri partidelor politice, tuturor forțelor politice interne pentru a realiza frontul popular, Partidul Comunist Român exprima un profund adevăr și anume „că în caz de victorie blocul fascist-imperialist va șterge țara noastră de pe harta Europei, va distruge bazele însăși ale existenței naționale ale unui popor care a luptat 700 de ani pentru ființa, unitatea și libertatea sa“ și „că orice ezitare mărește pericolul și reprezintă o răspundere de care istoria

va ține seama, pedepsind amarnic pe cei care au tremurat în fața pericolului“.

Împrejurări istorice interne și internaționale cunoscute au făcut ca în cele din urmă fascismul să ajungă la putere și în România, la scurtă vreme țara noastră fiind împinsă în războiul antisovietic, alături de Germania hitleristă.

Odată cu dezlănțuirea războiului fascist împotriva Uniunii Sovietice și angajarea României alături de Germania nazistă, Partidul Comunist Român consecvent politicii de apărare a intereselor fundamentale ale poporului nostru, s-a ridicat cu hotărâre contra acestei agresiuni, pronunțându-se cu fermitate pentru ieșirea din război și alăturarea României forțelor coaliției antihitleriste. Mișcarea de rezistență, care începuse imediat după instaurarea dictaturii militaro-fasciste și intrarea trupelor hitleriste în țară, a fost extinsă, cuprinzând treptat, cele mai diferite pături și categorii sociale. Această mișcare avea să culmineze cu înfăptuirea insurecției naționale antifasciste și antiimperialiste, organizată și condusă de Partidul Comunist Român, pe baza unui plan acceptat atât de cercurile palatului, de armată, cât și de principalele partide politice ale vremii.

În perioada care a urmat victoriei insurecției, moment de cotitură în istoria poporului nostru, toate forțele democratice și progresiste sub conducerea partidului comunist, au trecut la luptă pentru recâștigarea independenței și suveranității patriei, la realizarea unui amplu program de transformări democratice, revoluționare menit să asigure progresul neconținut material și spiritual al țării și pregătirea premiselor trecerii la socialism. Cucerirea întregii puteri politice și economice de către clasa muncitoare și aliații ei, măsurile luate pentru dezvoltarea economico-socială a țării, au creat condițiile consolidării continue a independenței și suveranității naționale.

Astăzi România socialistă care cinstește un secol de la cucerirea independenței de stat se înfățișează lumii întregi ca o țară pe deplin suverană și independentă al cărui cuvânt și contribuție la lupta generală a națiunilor și popoarelor pentru pace și progres, pentru neatârănare este prețuită și apreciată pe toate meridianele și paralelele globului.

Locul și rolul pe care și l-a câștigat astăzi în lume, se leagă nemijlocit de activitatea Partidului Comunist Român, care trăgându-și seva din tot ce are mai de preț acest popor, această națiune, s-a identificat în întreaga lui existență cu interesele și aspirațiile poporului din care s-a născut și pe care îl conduce.

Învingând scepticismul unor oameni politici reacționari, greutăți nenumărate, Partidului Comunist Român îi revine meritul istoric de a fi elaborat și condus opera măreață de industrializare socialistă a țării, baza progresului întregii economii naționale, a asigurării și dezvoltării independenței naționale. Aceasta a permis ca astăzi raporturile noastre economice să se deruleze cu 140 de

state, imaginea unei Românie „eminamente agrare“ rămânând de domeniul amintirilor.

Partidului Comunist Român îi datorăm deopotrivă marile transformări, de-a dreptul revoluționare ce au avut loc în agricultură, în ridicarea nivelului de cultură, în creșterea bunăstării tuturor oamenilor muncii de la orașe și sate.,

Și tot Partidului Comunist Român îi datorăm prestigiul remarcabil pe care îl avem astăzi în lume, câștigat, ca urmare a promovării cu consecvență a unei politici de pace și colaborare, de apărare cu toată fermitatea a independenței și suveranității noastre naționale, ca și a tuturor națiunilor și popoarelor.

Această minunată imagine a României socialiste de astăzi, liberă, independentă și prosperă se leagă nemijlocit de activitatea remarcabilă a celui mai de seamă și iubit fiu al țării — secretarul general al partidului și Președintele Republicii — tovarășul Nicolae Ceaușescu, al cărui rol în întreaga elaborare și desfășurare a politicii interne și externe a partidului și țării este hotărâtor, și a cărui activitate neobosită pentru ca în lume să se instaureze un climat de pace și securitate, de neamestec în treburile interne, de respectarea drepturilor fiecărui popor, de a fi liber și stăpîn în țara sa, se bucură de aprecieri unanime.

Acum când sărbătorim centenarul independenței de stat a României — cu mîndria și satisfacția pe care ne-o dă imaginea acestei țări, și aceea de a fi membrii unui asemenea partid, de a avea în fruntea sa un conducător atît de strălucit, avem datoria patriotică de a munci cu toată pasiunea și dăruirea, de a face tot ce depinde de noi pentru a da viață Programului Partidului de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate și de înaintare a României spre comunism, programul bunăstării și fericirii noastre, dar deopotrivă programul apărării independenței și suveranității patriei pe care înaintășii noștri, noi, am câștigat-o cu atîtea jertfe și sacrificii.